

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/318/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5706208007
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5706208007.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci navrhovateľa: S. Z. st., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., ul. X. S. č. XXX/XX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Fiačan Partners s.r.o. so sídlom v Liptovskom Mikuláši, M. Pišúta 936/16, proti odporkyni: M. H., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., Q. XXX, právne zastúpená JUDr. Jiřím Zátopkom, advokátom, so sídlom v S., I. X, v konaní o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin, č. k. 8C/87/2012-231 zo dňa 13.6.2012, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa o určenie, že je vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. H. p. č. KN 2553/2 vo výmere 202 m², zapísanej na LV č. XXXX na Katastrálnom úrade Žilina - Správa katastra Martin v celosti.

Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že neboli splnené podmienky dobromyseľnosti držby ako základnej podmienky pre vydržanie a preto navrhovateľ vlastníctvo k spornému pozemku vydržaním a ani iným právnym titulom nenadobudol. Mal preukázané, že navrhovateľ nemohol nikdy užívať sporný pozemok v presvedčení, že mu ako vlastníkovi patrí, či už na základe úkonov jeho otca alebo na základe dedičských rozhodnutí po jeho nebohom otcovi Z. Z.. Okresný súd po doplnenom dokazovaní spravujúc sa právnym názorom Najvyššieho súdu SR dospel k presvedčeniu, že spornú parcelu KN-E 2553/2 vo výmere 202 m² získal do oprávnenej držby výmenou právnym predchodca navrhovateľa, jeho otec Z. Z. s právnym predchodcom odporkyne Z. H. O., ktorá výmena sa uskutočnila medzi rokom 1957 až začiatkom roku 1960. Začiatkom roku 1960 rozvinul navrhovateľ v spolupráci so svojim otcom aktivity smerujúce k stavaniu rodinného domu na pozemku označenom v zastavovacom pláne Obce H. ako stavebný pozemok č. 35. Na základe stavebného povolenia sa navrhovateľovi povolila výstavba rodinného domu dňa 29.8.1960 na pozemku parcele č. 2553/2 v k. ú. H.. Okresný súd si osvojil názor Najvyššieho súdu SR, že vzhľadom na skutočnosť, že tak, ako to vyplynulo zo svedeckej výpovede svedka I. a jeho čestného prehlásenia, vzhľadom na skutočnosť, že zámena pozemkov medzi otcami účastníkov konania bola dohodnutá na pôde MNV v Krpeľanoch, o čom bola spísaná zápisnica, napriek tomu, že nemala charakter písomnej zmluvy, mohla vzbudiť u právneho predchodcu navrhovateľa, jeho otca Z. Z. dôvodné presvedčenie, že na základe takéhoto aktu vlastníctvo k vymenenému pozemku, k parcele KN- E č. 2553/2 skutočne získal. V tomto období na území SR platil tzv. stredný Občiansky zákonník z. č. 141/1950 Zb. Do momentu, keď nadobudol účinnosť dnes platiaci Občiansky zákonník v znení účinnom od 1.4.1964, napriek tomu, že právny predchodca navrhovateľa Z. Z. neformálnou

zámennou zmluvou, uzavretou na pôde MNV v Krpeľanoch a za účasti tohto štátneho orgánu mohol byť dobromyseľný, že mu vymenený pozemok, dnes užívaný navrhovateľom, ako vlastníkovi patrí (aj keď zámenná zmluva nebola platná, pretože nespĺňala náležitosti formy požadovanej vtedajším platným poriadkom) nadobudnúť vlastníctvo k nemu vydržaním nemohol, lebo nespĺnil do 1.4.1964 podmienku 10-ročnej vydržacej doby a v období od 1.4.1964 do 31.3.1983 náš právny poriadok vydržanie nepoznal. V období medzi 1.4.1983 a 31.12.1991, mohol občan, ktorý mal pozemky v dobromyseľnej držbe po dobu desiatich rokov vydržať vlastníctvo takéhoto pozemku, ktorý mohol byť predmetom osobného užívania len pre štát a občanovi vzniklo právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní vydržaného pozemku v rozsahu, ktorý upravoval v § 200 vtedy platného Občianskeho zákonníka. Pozemok pri rodinnom dome navrhovateľa mal charakter pozemku, ku ktorému bolo možné zriadiť právo osobného užívania. Na základe zámennej zmluvy, ktorá nespĺňala zákonom predpísanú formu, nemohol platne nadobudnúť v období rokov 1957 do začiatku roku 1960 vlastníctvo k spornému pozemku, avšak po tejto zámene sa chopil držby sporného pozemku v dobrej viere, že mu pozemok ako vlastníkovi patrí. V tomto období už otec navrhovateľa Z. Z. s pozemkom zrejme nakladal ako so svojim vlastným, o čom svedčí potvrdenie MNV v Krpeľanoch zo dňa 14.8.1960 adresované jemu, ktorým bolo oznámené, že rada MNV v Krpeľanoch 3.7.1960 schválila stavbu rodinného domčeka pre rok 1960 navrhovateľovmu synovi a stavba sa uskutoční na vlastnom pozemku otca navrhovateľa Z. Z.. Z potvrdenia vyplývalo, že otec navrhovateľa chcel kúpno-predajnou zmluvou odpredať tento pozemok svojmu synovi a tento odpredaj sa uskutoční len po zhotovení geometrického plánu, ktorý si dajú vypracovať viacerí stavebníci spoločne. Okresný súd dospel k záveru, že po uchopení dobromyseľnej držby vymeneného pozemku Z. Z. pred začiatkom roku 1960 jeho dobromyseľnou držbou do 1.4.1984 uskutočňovanou tým, že ho zveril do užívania navrhovateľovi na výstavbu rodinného domu, vydržal Z. Z. vlastníctvo pozemku pre štát, podľa predpisov platných k 1.4.1984, neuskutočnil však už svoj zámer platne previesť vlastnícke právo k pozemku na syna - navrhovateľa. Navrhovateľ nemohol v ospravedliteľnom omyle nadobudnúť pocit vlastníctva k pozemku z údajných ústnych vyjadrení svojho otca, že mu pozemok daroval (okolo roku 1960) v čase, keď sa na platnosť zmluvy o prevode vlastníctva vyžadovala písomná forma. Keďže aj sám navrhovateľ spomínal kúpno-predajnú zmluvu v žiadosti o stavebné povolenie, teda zmluvu o prevode vlastníckeho práva, je zrejme, že navrhovateľovi už v tom období muselo byť známe, že vlastníctvo k pozemku, ktorý patrí jeho otcovi, môže nadobudnúť zmluvou o prevode takéhoto vlastníctva a že svoj pocit vlastníctva k spornému pozemku nemôže odvíjať od tej skutočnosti, že jeho nebohý otec súhlasil pred vydaním stavebného povolenia s výstavbou rodinného domu na stavebnej parcele č. 35 a že k tomu nemal výhrady ani Miestny národný výbor v Krpeľanoch alebo stavebný úrad. Samotný navrhovateľ totiž v žiadosti týmto orgánom uvádzal, že mieni nadobudnúť vlastníctvo k stavebnému pozemku riadnou zmluvou uzavretou so svojim otcom a z týchto skutočností príslušné orgány v roku 1960 pri udeľovaní stavebného povolenia aj vychádzali. Z takýchto vyjadrení podľa okresného súdu nemohol navrhovateľ odvodzovať dobrú vieru o tom, že mu pozemok patrí ako vlastníkovi. Keďže taká zmluva uzavretá nebola, podľa okresného súdu navrhovateľ po roku 1960 až do smrti svojho otca nebol dobromyseľným držiteľom sporného pozemku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že navrhovateľ bol detentorom sporného pozemku, užíval ho na základe súhlasu svojho otca, avšak podľa vykonaného dokazovania nie v dobrej viere, že mu pozemok vlastnícky patrí. Pokiaľ sa navrhovateľ svedeckými výpovedami produkovanými v závere konania snažil preukázať, že mu otec pozemok daroval neformálnou ústnou darovacou zmluvou uzavretou v roku 1960, okresný súd uvedenému tvrdeniu neuveril a považoval ho za účelové. Navrhovateľ totiž od podania žaloby v priebehu celého konania tvrdil, že sporný pozemok od otca nadobudol dedením resp. od dedenia po otcovi odvodzuje svoju dobrú vieru, že mu pozemok ako vlastníkovi patrí. Podľa názoru okresného súdu sa navrhovateľ nestal dobromyseľným držiteľom pozemku ani na základe dedičského konania, uskutočneného po jeho otcovi v roku 1987. Z dedičského rozhodnutia, aj zo zápisnice o prejednaní dedičstva, pripojenej v spise Štátneho notárstva Martin D 691/87 je zrejme, že všetkým dedičom bolo presne zrejme, čo je predmetom dedenia, t. j. že je to poľnohospodárska a lesná pôda v k. ú. H. a teda nie sú formulované v takom zmysle, že by navrhovateľ nadobúdala všetok hnutelný i nehnuteľný majetok po poručiteľovi. V tomto rozhodnutí nie je spomínaný ani pozemok pod jeho rodinným domom, ani príhľadá záhrada, ktoré sú doposiaľ nevysporiadané a sú po THM a ROEP-e v katastrálnej mape evidované ako parcely KN-C č. 48 a 49, ku ktorým nie je založený list vlastníctva. Okresný súd dospel k presvedčeniu, že navrhovateľ sa nestal dobromyseľným držiteľom parcely ani v roku 1960 ani v roku 1987 ani na základe iného titulu, z ktorého by mohol odvodzovať vstup do dobromyseľnej držby, nemohol sporný pozemok vydržať ani po roku 1992. V prípade navrhovateľa ide podľa názoru okresného súdu o inú situáciu, ako v prípade jeho otca, keď sa chopil držby vymeneného pozemku na základe dohody o zámene pozemku s Z. H. O., ktorá bola uskutočnená pred štátnym orgánom, teda MNV v Krpeľanoch o čom bola spísaná zápisnica. V tomto

prípade tak Z. Z., ako aj navrhovateľ, rovnako štátne orgány uvažovali o uzavretí budúcej zmluvy. Vzhľadom na svoj vek, spôsob vyjadrovania sa a prezentáciu svojich názorov pred príslušnými štátnymi orgánmi navrhovateľ podľa okresného súdu musel vedieť, že takáto zmluva o prevode vlastníctva pozemkov musí byť uzavretá v písomnej podobe. Táto skutočnosť musela byť zrejماً aj jeho otcovi, keďže v roku 1984 časť svojich pozemkov a pôvodný rodinný dom previedol na svojho druhého syna, čom svedčí nielen výpoveď svedka Y. Z., ale aj zápis v pozemno-knižnej vložke č. 2243 pre k. ú. Y., ktorá bola uzavretá na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Martine RI 270/84 zo dňa 10.9.1984, pričom zápis poznámka vo vložke „len 794m²“ sa týka zjavne tej časti pozemku pôvodnej parcely č. 2553/3, ktorú previedol neb. Z. Z. na svojho syna Y. Z. spolu s rodičovským domom navrhovateľa. Okresný súd ďalej konštatoval, že ani po roku 1992 nenastali skutočnosti, od ktorých by navrhovateľ mohol dôvodne odvodzovať svoje presvedčenie, že je vlastníkom sporného pozemku. Podľa názoru okresného súdu nestačí, že navrhovateľ so súhlasom svojho otca a príslušných štátnych orgánov postavil na pozemku svojho otca rodinný dom a že užíva aj spornú parcelu v katastri nehnuteľností zapísanú v prospech odporkyne, ktorú podľa presvedčenia súdu výmenou získal jeho otec.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, podľa ktorého právny predchodca navrhovateľa, jeho otec Z. Z., bol oprávneným držiteľom sporného pozemku, pričom právnym dôvodom uchopenia držby zamenených pozemkov bola zámenná zmluva a reálna deľba. Okresný súd zamietol žalobu z dôvodu, že navrhovateľ nebol dobromyseľným držiteľom predmetného pozemku. Uvedené však podľa názoru navrhovateľa je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Mal za to, že podmienky vydržania splnil, pričom oprávnenosť držby odvodzoval od svojho predchodcu Z. Z.. I keď v listinných dôkazoch - žiadosť zo dňa 12.4.1960 a potvrdenie MNV v Krpeľanoch zo dňa 14.8.1960 - sa uvádza, že predmetný pozemok Z. Z. odpredá kúpnu zmluvou navrhovateľovi, nič to nemení na skutočnosti, že ak aj nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, bol navrhovateľ dobromyseľným držiteľom. V konaní bolo preukázané, že Z. Z. prenechal do užívania tento pozemok navrhovateľovi, aby si na ňom postavil rodinný dom, avšak nebol produkovaný dôkaz, že prenechal tento pozemok do užívania odplatne. Došlo totiž k uzatvoreniu neformálnej darovacej zmluvy, ktorou Z. Z. prenechal navrhovateľovi pozemok na výstavbu rodinného domu, čo potvrdili aj svedkovia O. I. a Y. Z., súrodenci navrhovateľa. Odporkyňa tieto tvrdenia navrhovateľa nespochybnila. Rovnako aj v Zastavovacom pláne vyhotovenom v roku 1960 je výslovne uvedené, že ide o pozemok navrhovateľa. Podľa rozhodnutia ONV v Martine zo dňa 29.8.1960 bola navrhovateľovi povolená výstavba rodinného domu na parc. č. 2553/12, pričom sa uvádza, že stavebná čiara bola vytýčená stavebnou komisiou na tvári miesta podľa Zastavovacieho plánu. Navrhovateľ tak bol do držby uvedený jednak svojim otcom a jednak úradnou autoritou v hraniciach podľa Zastavovacieho plánu, t. j. tak, ako tento pozemok aj v súčasnosti užíva, vrátane spornej parcely. Pokiaľ okresný súd uvádzal, že navrhovateľ vzhľadom na listinné dôkazy musel vedieť, že k nadobudnutiu vlastníctva k spornému pozemku je potrebná písomná zmluva, navrhovateľ poukazuje, že z týchto listín nevyplýva, že navrhovateľ by mal mať vedomosť o riadnej zmluve a že by mala mať písomnú formu, pretože písomná forma sa v týchto listinách vôbec nespomína. Takýto názor okresného súdu je v rozpore so zmyslom a účelom inštitútu vydržania. Okresný súd sa dostatočne nevysporiadal s dôkazmi preukazujúcimi tvrdenia navrhovateľa vzťahujúce sa k splneniu všetkých podmienok vydržania a za zásadné pre zamietnutie jeho návrhu považoval to, že navrhovateľom tvrdená a preukázaná darovacia zmluva, ktorá je právnym dôvodom uchopenia držby predmetného pozemku navrhovateľom nebola spísaná v zákonom požadovanej forme. Táto skutočnosť pritom nie je objektívne spôsobilá vyvolať pochybnosti o dobromyseľnosti navrhovateľa. Zároveň navrhovateľ zdôraznil, že ak mal okresný súd pochybnosti o dobromyseľnosti a oprávnenosti držby navrhovateľa, nepostupoval správne. V tomto smere poukázal na § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý prezumuje oprávnenosť držby držiteľa v prípade, ak o oprávnenosti držby vzniknú pochybnosti a ktorý tak okresný súd opomenul a vôbec sa danou domnienkou nezaoberal. Zároveň poukázal na právny názor judikovaný Najvyšším súdom SR v rozsudku sp. zn. 5Cdo/149/2007 zo dňa 30.6.2008, podľa ktorého nie je potrebné, aby navrhovateľ preukázal platný právny dôvod nadobudnutia - riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia, v tom je základný rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou držby. Navrhovateľ mal za to, že v konaní preukázal, že ako spôsobilý subjekt držby bol oprávneným držiteľom predmetného pozemku - spôsobilého predmetu vydržania a to nepretržite počas zákonom stanovenej doby, až do roku 2002. Okresný súd založil svoje rozhodnutie výlučne na absencii dobromyseľnosti navrhovateľa, ktorú skutočnosť však nesprávne právne posúdil. Aj tu navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/68/2008 zo dňa 10.2.2009, ktorý v súvislosti s dobromyseľnou držbou vyslovil, že dobrá viera držiteľa zaniká v

okamihu, kedy sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí a preto skutkový záver o nedostatku dobrej viery musí byť vždy podložený adekvátnymi skutkovými zisteniami. Podľa názoru navrhovateľa, ak vedel o vykonaných zámenách medzi právnymi predchodcami účastníkov (o ktorých súd konštatoval, že sú spôsobilým nadobúdacím titulom pre oprávnenosť držby Z. Z.) bez toho, aby bola vyhotovená písomná zmluva, nemožno od neho očakávať vedomosť o potrebe písomnej darovacej zmluvy. U právneho predchodcu navrhovateľa súd túto neformálnosť zámeny uznal a u navrhovateľa za tých istých podmienok, túto okolnosť neuznal. O dobromyseľnosti navrhovateľa svedčí aj dedičské konanie po jeho otcovi Z. Z., keďže ani navrhovateľ ani jeho spoludedičia, do dedičského konania nenahlásili sporný pozemok, čo potvrdzuje, že tento pozemok už bol vo vlastníctve navrhovateľa a potvrdzuje vierohodnosť ich výpovedí o tom, že majú vedomosť o darovaní pozemku navrhovateľovi jeho otcom. Až v roku 2002 navrhovateľ zistil, že pozemok usporiadaný a zapísaný na LV č. XXXX je ešte stále vedený na jeho otca, a preto bol v dodatočnom dedičskom konaní č. 17D/601/02 prejednaný a prededený na navrhovateľa. Navrhovateľ však mal za to, že minimálne od dedičského konania v roku 1987 môže odvodzovať oprávnenosť držby, keďže podľa rozhodnutia Štátneho notárstva v Martine nadobudol po poručiteľovi všetok majetok, pričom ustálená súdna prax takéto rozhodnutie považuje za spôsobilý nadobúdaci titul pre vydržanie a to bez ohľadu na to, či dedený majetok je presne špecifikovaný. Za predpokladu, že navrhovateľ je oprávneným držiteľom na základe neformálnej darovacej zmluvy z r. 1960, mohol nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku ku dňu 1.1.1982 na základe novely Občianskeho zákonníka č. 509/1991 Zb. Ak teda mal navrhovateľ pozemok v oprávnenej a nepretržitej držbe najmenej 10 rokov pred 1.4.1984 (vzhľadom na § 865 ods. 3 z. č. 131/1982 Zb.), avšak neurobil žiadne úkony vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníctva k pozemku štátom a teda aby mu vzniklo právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemku a pokračoval v oprávnenej držbe minimálne do 1.1.1992, mohol nadobudnúť vlastníctvo vydržaním podľa Občianskeho zákonníka účinného od 1.1.1992 aj k pozemku, kde by inak bolo možné do 31.12.1991 vydržať vlastníctvo pre štát. Názor že v čase od 1.4.1983 do 31.12.1991 mohol občan vydržať vlastníctvo pozemku, ktorý mohol byť len predmetom práva osobného užívania, len pre štát, je už prekonaný. Vychádza sa predovšetkým z výkladu ust. § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V tomto smere poukázal navrhovateľ na judikatúru českých súdov, na ktorú nadväzuje aj Najvyšší súd SR napríklad v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/80/01 zo dňa 30.10.2001. Aj za predpokladu, že navrhovateľ vstúpil do oprávnenej držby až na základe dedičského rozhodnutia z r. 1987, mohol nadobudnúť vlastníctvo vydržaním najneskôr k 1.1.1992 so započítaním doby oprávnenej držby aj pred dňom 1.1.1992. Túto držbu začala rušiť odporkyňa až po roku 2002. Na základe uvedených skutočností navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu vyhovie a zároveň si uplatnil náhradu trov prvostupňového, odvolacieho konania a dovolacieho konania.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu mu danom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p.) rozsudok okresného súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním rozsudku okresného súdu v odvolaní napadnutom rozsahu, preskúmaním predloženého spisového materiálu a vyhodnotením tvrdení navrhovateľa v odvolacom konaní, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v danom konaní v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistil skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd sa zároveň stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Okresný súd podrobne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, na základe akých úvah dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že navrhovateľ nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku vydržaním. Okrem spôsobilého predmetu vydržania a spôsobilého subjektu vydržania základnými predpokladmi vydržania sú oprávnená držba a nepretržitosť tejto oprávnenej držby počas celej zákonom ustanovenej doby. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebola u navrhovateľa splnená jedna zo zákonných podmienok vydržania, a to dobromyseľná držba spornej nehnuteľnosti. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania s prihliadnutím na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v tejto veci v uznesení sp. zn. 6 M Cdo/5/2010 konštatoval, že právny predchodca navrhovateľa, jeho otec Z. Z., na základe zámennej zmluvy uzatvorenej s právnym predchodcom odporkyne Z. H. O., vstúpil do oprávnenej držby predmetnej nehnuteľnosti. Tá však v prípade navrhovateľa preukázaná nebola. Práve naopak z listinných dôkazov vyplynulo, že navrhovateľ už v čase vydania stavebného povolenia na stavbu rodinného domu na spornej parcele mal vedomosť o tom, že stavia na pozemku svojho otca a na to, aby sa stal vlastníkom pozemku, musí dôjsť k uzavretiu riadnej zmluvy o prevode vlastníctva medzi ním a jeho otcom. Pokiaľ navrhovateľ argumentoval tým, že s otcom uzatvorili v roku 1960 ústnu darovaciu zmluvu, okresný súd správne uzavrel, že v tomto prípade sa na strane navrhovateľa nejedná o ospravedliteľný omyl, nakoľko v čase údajného darovania pozemku navrhovateľovi sa na platnosť zmluvy vyžadovala písomná forma. Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že tvrdenie držiteľa, že mu vec patrí, a že s ňou nakladá ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné (R 8/1991). Oprávneným je držiteľ, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Neoprávneným je teda držiteľ, ktorý so zreteľom na všetky okolnosti nie je (nemôže byť) dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobromyseľnosť držby zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnú držbu nemôže ísť, keď držiteľ veci od počiatku vedel o skutočnostiach spôsobilých objektívne (u každého iného nachádzajúceho sa v obdobnej situácii) vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Oprávnená držba sa teda zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci. Omyl držiteľa musí byť ospravedliteľný; ospravedliteľným je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti toho - ktorého prípadu od každého vyžadovať. Pokiaľ omyl presahuje rámec bežného posudzovania veci, je neospravedliteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe takého omylu, nemôže byť držiteľom oprávneným. Ospravedliteľným omylom môže byť omyl skutkový aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z nedostatku vedomosti o dôsledkoch právnych skutočností, ktoré sú všeobecne záväznými právnymi predpismi považované za právne relevantné. Omyl držiteľa vychádzajúci z neznalosti alebo nedokonalkej znalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného ustanovenia zákona je právny omyl neospravedliteľný. Neznalosť inak jasného, zrozumiteľného a nesporného ustanovenia zákona pri robení právneho úkonu nie je ospravedliteľná - pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa totiž predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 8/2010 zo dňa 31.10.2011). Odvolací súd považuje za správny aj právny názor okresného súdu, že navrhovateľ sa nestal dobromyseľným držiteľom predmetného pozemku ani na základe dedičského konania po jeho otcovi v roku 1987 a ani na základe iného titulu, z ktorého by mohol odvodzovať vstup do dobromyseľnej držby, nemohol sporný pozemok vydržať ani po roku 1992. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na dôvody napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd stotožňujúc sa v plnom rozsahu s rozhodnutím okresného súdu, ako aj s jeho dôvodmi, rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 2 O.s.p.. Námitky vznesené navrhovateľom v odvolaní nepovažoval za dôvodné a spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval s poukazom, na § 224 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.